

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Івано-Франківськ

29» червня 2024 року

Старший слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу Управління СБ України в Івано-Франківській області полковник юстиції Гулай Богдан Михайлович, розглянувши матеріали кримінального провадження №22022090000000003, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 27.02.2022, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст.ст. 36, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

ДЕМЧЕНКО Валерії Владиславівні,
21.12.1993 року народження, громадянці
України, уродженці м. Краснодон
Довжанського району Луганської області,
зареєстрованій за адресою: м. Краснодон,
вул. Садова, буд. 3, кв. 3, Луганської області,
останнє відоме місце перебування: м. Москва,
Російська Федерація, раніше не судимій, -

про те, що вона обгрунтовано підозрюється:

- у публічному запереченні громадянином України здійснення збройної агресії проти України, встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України або публічні заклики громадянином України до підтримки рішень та/або дій держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора, до співпраці з державою-агресором, збройними формуваннями та/або окупаційною адміністрацією держави-агресора, до невизнання поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані території України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-1 КК України;

- у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво), та окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинених громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України;

- у виготовленні та поширенні матеріалів, у яких міститься виправдовування, визнання правомірною збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, тобто у вчиненні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 436-2 КК України.

- у виготовленні та поширенні матеріалів, у яких міститься виправдовування, визнання правомірною збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, глорифікація представників окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, повторно тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України;

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється ДЕМЧЕНКО В.В.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України – Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до частини 1 статті 17, частини 1 статті 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно статті 4 Конституції України в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Статтею 68 Конституції України передбачено, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Частиною 1 статті 65 встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить Автономна республіка Крим (далі – АР Крим), Донецька та Луганська області, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб

з числа керівництва РС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Оцінюючи реалізацію проголошеного в Україні Євроінтеграційного курсу розвитку держави через практичну підготовку та подальше підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом як реальну загрозу економічним та геополітичним інтересам РФ, упродовж 2013 року у представників влади РФ, у тому числі, службових осіб Міністерства оборони РФ (далі – МО РФ), Генерального штабу Збройних Сил РФ (далі – ГШ РС РФ), матеріали щодо окремих з яких виділені в інші провадження, виник спільний злочинний умисел на вчинення задля захисту інтересів РФ протиправних дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Зокрема, розглядаючи елементами такої загрози втрату впливу РФ на політичні та економічні процеси в Україні, поглиблення співпраці України з НАТО та високу ймовірність денонсації угод щодо тимчасового перебування Чорноморського флоту РФ (далі - ЧФ РФ) на території України в Автономній Республіці Крим та в місті Севастополі (далі - АР Крим), вказані представники влади РФ вирішили в разі невідворотності вказаних демократичних процесів, які відбувалися в Україні, поєднуючи свої дії з політичними, дипломатичними, економічними та інформаційними заходами реалізувати вказаний злочинний умисел шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів РС РФ, у тому числі, дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим, а також із залученням інших осіб, у тому числі громадян України та РФ та вчинення інших злочинів. При цьому вказані особи співучасники злочину усвідомлювали суспільно небезпечний характер таких своїх дій, передбачали заподіяння такими діями значних матеріальних збитків державі Україна, українському народові та інші тяжкі наслідки, в тому числі, в разі спротиву військовій агресії у виді загибелі людей, та бажали їх настання.

Враховуючи надзвичайно вигідне геополітичне розташування території АР Крим, яка дає змогу контролювати Південь РФ, акваторії Чорного та Азовського морів, має найбільше військово-стратегічне значення серед інших територій України, вказаними представниками влади РФ було прийнято рішення розпочати планування та підготовку для ведення агресивної війни проти України саме з території АР Крим, яку передбачалося окупувати та анексувати. При цьому, було враховано і те, що на цій території вже дислокувалися підрозділи ЧФ РФ, що сприяло б найбільш прихованому використанню регулярних військ РС РФ поряд з іншими елементами гібридної агресивної війни.

Для приховування збройного вторгнення на територію України та подальшого виправдання своїх дій вказаними особами співучасниками злочину було прийнято рішення активно використати протестний потенціал населення

окремих регіонів України, в тому числі Донецької та Луганської областей, для організації та проведення незаконних сепаратистських проросійських референдумів на шкоду територіальної цілісності та недоторканості України. Кінцевою метою ведення агресивної війни проти України на території півострова Крим, Луганської та Донецької областей передбачалося відторгнення окупованих територій від України шляхом організації та проведення псевдореферендуму та подальше їх приєднання до складу РФ, тобто їх анексія.

Для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ, у тому числі десятками тисяч російських громадян, котрі проживали в межах дислокації російських гарнізонів ЧФ РФ на території АР Крим, та жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь на шкоду суверенітету і територіальної цілісності та недоторканості України, представники влади РФ на виконання спільного злочинного плану з грудня 2013 року по лютий 2014 року організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, при цьому вказуючи на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України, подаючи викривлену інформацію щодо подій, які відбувались в Україні, здійснюючи спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних настанов, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави України з європейським вектором розвитку, підбурюючи до міжетнічних конфліктів та розпалюючи сепаратистські настрої серед населення південно-східних регіонів України. При цьому, підживлювались антиукраїнські та проросійські настрої серед населення АР Крим, розпалювалася міжнаціональна ворожнеча, усіяло нагніталися ксенофобські настрої серед російськомовних жителів Криму, Донецької та Луганської областей.

Ретельно відслідковуючи внутрішньополітичну обстановку в Україні та реагуючи на її загострення, з метою ефективною та оперативною реалізації злочинного умислу та контролю за його виконанням, керівництвом МО РФ у період січня-лютого 2014 року було доведено до відома інших співучасників злочину з числа підлеглих військовослужбовців РС РФ, в тому числі ЧФ РФ, основні стратегічні замисли розробленого в ГШ РС РФ злочинного плану щодо військової окупації та подальшої анексії АР Крим, Луганської та Донецької областей шляхи його реалізації, необхідна кількість сил та засобів для втілення задуму в життя та відбулося розподілення за кожним із них окремо відведених ролей в залежності від посад, котрі вони обіймали, та напрямків організації військової служби, за які відповідали, було доведено порядок взаємодії з правоохоронними органами та іншими службами РФ, на яких покладалося забезпечення виконання інших супутніх завдань.

Завершивши всі необхідні дії з планування та підготовки розв'язування та ведення агресивної війни на території України, оцінюючи внутрішньополітичну кризову обстановку в Україні як найбільш сприятливу, усвідомлюючи реальний ризик втрати зовнішнього контролю над внутрішніми політичними процесами в Україні, починаючи з 20 лютого 2014 року для безпосередньої реалізації

злочинного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії з боку РФ території АР Крим на вказану територію України розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У подальшому відбулася тимчасова окупація з боку РФ частини території України АР Крим, яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20 лютого 2014 року, а також анексія російською федерацією цієї частини території України шляхом проголошення 11 березня 2014 року на території АР Крим «Республіки Крим» суверенною державою, організації та проведення 16 березня 2014 року незаконного «загальнокримського референдуму», направлено на повалення територіальної цілісності та недоторканості України, підписання 18 березня 2014 року «Договору про прийняття до РФ «Республіки Крим» і створення у складі РФ нових суб'єктів» та його ратифікацію Радою Федерації Федеральних Зборів РФ 21 березня 2014 року, прийняття 21 березня 2014 року Федерального Конституційного Закону РФ № 6-ФКЗ, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь».

У березні – квітні 2014 року розпочалася збройна агресія Російської Федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації на територію Луганської та Донецької областей, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію цих територій на порушення територіальної цілісності України.

У березні-квітні 2014 року у м. Луганську групою озброєних осіб створено стійке ієрархічне терористичне об'єднання, так звану «Луганську народну республіку» (далі - «ЛНР»).

26 квітня 2014 року т. зв. «народний губернатор Луганщини» Валерій Болотов і «Уповноважений представник громад області» висунули ультиматум щодо припинення антитерористичної операції та заявили про готовність перейти до активної фази спротиву на всій території області.

27 квітня 2014 року групою сепаратистів захоплено будівлю УСБУ в Луганській області та проголошено т. зв. «Луганську народну республіку».

11 травня 2014 року відбувся т. зв. «референдум» про суверенітет Луганської народної республіки.

12 травня 2014 року на підставі проведеного псевдореферендуму проголошено незалежність т. зв. «Луганської народної республіки».

18 травня 2014 року на засіданні т. зв. «Верховної ради Луганської народної республіки затверджено Конституцію «ЛНР» як тимчасовий закон самопроголошеної республіки.

02 листопада 2014 року у м. Луганську та частині Луганської області, підконтрольній представникам «ЛНР», всупереч вимогам діючого законодавства України, проведені вибори Голови та депутатів «Народної Ради ЛНР», за результатами яких обрані «Голова «ЛНР» та «депутати «Народної

Ради ЛНР», які приступили до виконання повноважень 4 та 17 листопада 2014 року відповідно.

Аналогічно, в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України 07.04.2014 оголошено «Декларацію про суверенітет Донецької народної республіки» та 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про проголошення державної самостійності Донецької народної республіки», за результатами якого проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецька народна республіка» (далі – «днр»).

Захоплення Донецька сепаратистами попри активний спротив більшості населення відбулося протягом квітня 2014 року, внаслідок чого місто Донецьк перейшло під контроль терористичного угруповання «Донецька народна республіка» і стало центром цього угруповання. Внаслідок боїв між сепаратистськими підрозділами та Збройними Силами України, а також численних диверсійних актів, місто зазнало значних руйнувань, а велика кількість мешканців була змушена покинути місто.

Починаючи з 06 квітня 2014 року сепаратисти розпочали захоплення адміністративних будівель, опорних пунктів силових структур, а згодом і інших господарчих та інфраструктурних об'єктів.

Бойові дії війни на Донбасі почалися із захоплення 12 квітня 2014 року російськими загонами, керованими офіцерами спецслужб РФ, українських міст — Слов'янська, Краматорська і Дружківки, де захопленою у відділках МВС зброєю російські диверсанти озброїли місцевих колаборантів і прийняли до своїх лав. В умовах неспротиву місцевих силових структур України, а іноді й відкритої співпраці, невеликі штурмові загони російських диверсантів у наступні дні взяли під контроль Горлівку й інші міста Донеччини та Луганщини.

13 квітня 2014 року через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України виконавч об'язків Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

З листопада 2021 року представники влади та РС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість - 2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 08 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, республіки білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та

світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також скоєння провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованих територій України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ т.зв. «донецької народної республіки» і «луганської народної республіки» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів 15 лютого 2022 року державна дума Російської Федерації звернулася до президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність самопроголошених «донецької та луганської народних республік».

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність т.зв. «донецької та луганської народних республік».

В цей же день президент Російської Федерації скликав позачергове засідання ради безпеки російської федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності т.зв. «донецької та луганської народних республік».

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення державної думи РФ та заявили про необхідність визнання президентом РФ незалежності т.зв. «донецької народної республіки» та «луганської народної республіки».

Цього ж дня президент Російської Федерації підписав указ про визнання незалежності т. зв. «донецької народної республіки» та «луганської народної республіки».

22 лютого 2022 року президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані державною думою та радою федерації РФ.

У цей же день президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності діям щодо нападу на Україну, направив до ради федерації РФ звернення про використання збройних сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» т. зв. «донецької та луганської народних республік».

24 лютого 2022 року, о 05.00 год., президент Російської Федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні.

Цього ж дня збройними силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і РС РФ, віроломно здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військовим штабах і складах Збройних Сил України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період з 05.00 год. 24 лютого 2022 року та щонайменше до сьогоднішнього дня (включно) підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктах, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який в подальшому було неодноразово продовжено, і наразі він діє строком до 12 серпня 2024 року.

У відповідності до ст. 1 Закону України «Про оборону України» від 06.12.1991 № 1932-ХІІ (далі – Закон «Про оборону України») воєнний стан - це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення національної безпеки, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень.

Пунктом 9 ст. 1 Закону України «Про національну безпеку» від 21.06.2018 № 2469-VIII (далі – Закон «Про національну безпеку») визначено, що національна безпека України – це захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз.

У відповідності до п. 2 ст. 1 Закону «Про національну безпеку», воєнна безпека – це захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності і демократичного конституційного ладу та інших життєво важливих національних інтересів від воєнних загроз.

Відповідно до Концепції (основ державної політики) національної безпеки України національна (у тому числі державна) безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, воєнній, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема: у безпеці

конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, непорушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності національної економіки від інших країн, невідпливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у військовій); у відсутності науково-технологічного відставання від розвинутих країн (у науковотехнологічній); у невитоку інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері). Інформаційна безпека України не вичерпується захистом інформації з обмеженим доступом, а охоплює також і відсутність «маніпулювання суспільною свідомістю».

Державна безпека – це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканність – це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність означає підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного і суто військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, їх здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у військові дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Поняття збройний конфлікт має самостійне правове значення для кваліфікації, якщо такий конфлікт відбувається поза межами воєнного стану – у разі фактичного початку воєнних дій, але ще до оголошення воєнного стану, або взагалі у мирний час. Збройним конфліктом визнається украй гостра форма вирішення суперечностей між державами, що характеризується двостороннім застосуванням воєнної сили.

Тривалий час спеціальні служби Російської Федерації проводять свої спеціальні інформаційні операції, більшість із яких спрямовані на підрив національної безпеки України, її національних інтересів, ліквідацію української

державності та знищення української ідентичності, провокування проявів екстремізму, панічних настроїв у суспільстві, загострення і дестабілізацію суспільно-політичної та соціально-економічної ситуації в Україні.

Згідно Стратегії інформаційної безпеки, затвердженої Указом Президента України від 28.12.2021 № 685/2021, інформаційна безпека України – складова частина національної безпеки України, стан захищеності державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу, інших життєво важливих інтересів людини, суспільства і держави, за якого належним чином забезпечуються конституційні права і свободи людини на збирання, зберігання, використання та поширення інформації, доступ до достовірної та об'єктивної інформації, існує ефективна система захисту і протидії нанесенню шкоди через поширення негативних інформаційних впливів, у тому числі скоординоване поширення недостовірної інформації, деструктивної пропаганди, інших інформаційних операцій, несанкціоноване розповсюдження, використання й порушення цілісності інформації з обмеженим доступом;

Інформаційна загроза – потенційно або реально негативні явища, тенденції і чинники інформаційного впливу на людину, суспільство і державу, що застосовуються в інформаційній сфері з метою унеможливлення чи ускладнення реалізації національних інтересів та збереження національних цінностей України і можуть прямо чи опосередковано завдати шкоди інтересам держави, її національній безпеці та обороні.

Застосовуючи технологію гібридної війни проти України, інспіруючи глобальні дезінформаційні кампанії для маніпулювання свідомістю окремих людей та груп населення в Україні, посилюючи внутрішні протиріччя в Україні, Російська Федерація намагається створити альтернативну викривлену інформаційну реальність, побудовану на наративах держави-агресора.

Зокрема, у невстановлений досудовим розслідуванням час, у громадянки України ДЕМЧЕНКО В.В. сформувалось упереджене негатив-оціночне, зневажливе уявлення до України як держави, її народу, національних цінностей, мови, державного прапора. Внаслідок цього вона стала послідовно висловлювати публічні деструктивні заклики щодо неповноцінності України, припинення її існування як самостійної держави, зникнення її територій та державного кордону, повалення всіх складових конституційного ладу.

За невстановлених обставин, представниками спеціальних служб Російської Федерації для здійснення підривної діяльності проти України в інформаційній сфері, проведення деструктивної пропаганди, поширення дезінформації, маніпулювання свідомістю жителів України, проведення гастрольних заходів, що популяризують або пропагують державу-агресора та її органи влади, представників органів влади держави-агресора та їхні дії, що створюють позитивний образ держави-агресора, виправдовують чи визнають правомірною окупацію території України, містять заклики до повалення конституційного ладу, порушення територіальної цілісності України, пропаганди війни, екстремізму, сепаратизму - залучено як т. зв. «публічну діячку» ДЕМЧЕНКО В.В. (більш відому у медійному просторі як «Лера Фрост»).

Погодившись 06.04.2022 брати участь в спеціальних інформаційних операціях, спрямованих на підрив конституційного ладу, порушення суверенітету і територіальної цілісності України, загострення суспільно-політичної та соціально-економічної ситуації в Україні, перебуваючи у м. Москва російської федерації, ДЕМЧЕНКО В.В., стала використовувати створену раніше сторінку у соціальній мережі «Instagram» та обліковий запис з ідентифікатором користувача «iam.lerafrost зі створенням відповідної сторінки за електронною адресою <https://www.instagram.com/iam.lerafrost/>.

Знаючи, що публікації в засобах масової інформації - соціально-орієнтованих ресурсах мережі Інтернет, як частина суспільно-політичної комунікації сприяють формуванню суспільної думки, ДЕМЧЕНКО В.В. з часу збройної агресії російської федерації проти України 24.02.2022, стала умисно, публічно заперечувати здійснення збройної агресії проти України, встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України, закликала до підтримки рішень та дій держави-агресора, збройних формувань, та до невизнання поширення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях України.

Так, ДЕМЧЕНКО В.В., публічно заперечила збройну агресію російської федерації проти України, розпочату у 2014 році, що виразилось через заперечення присутності збройних сил російської федерації на території України у 2014 році, замовчуванням їх участі у бойових діях протягом 2014-2022 років, представленням цих дій як односторонніх обстрілів, вбивств і терору, здійснюваних Збройними силами України проти власного населення частини Донецької та Луганської областей: *«Ч – Вместе с Евромайdanом, в том числе у тебя происходили трагические события в Донецке, в Луганске, где у тебя остались родственники, остался дедушка... [...] Он находился в Луганске, что происходило там? Я знаю, что обстреляли твою квартиру, ваше жильё. Ж – Да, да. Вот как раз 14 год. Моя квартира одна из первых влетела. [...] Когда начались там все события, я его просила: «Приедь ко мне, к нам». Мы же не думали, что это будет 8 лет. Ч – Понятно, что там происходило, что там случится. Ж – Мы же не могли предположить, что будут такие страшные времена и так это все затянется, когда свои же украинцы будут своих же людей с востока издеваться столько лет. И он говорил: «Да нет, это в городе, у нас в загороде всё спокойно». Ну и у нас, в дедушки подожгли дом. Ч – Кто поджог? Ж – Ну, кто? Не знаю, кто. Он не видел. Я не знаю. События уже были в тот момент. Понятно, что русских там не было, русских там не было. И в тот момент аэропорт уже был заминирован. ВСУшники заминировали аэропорт. Я не помню, как там уже было, или его подорвали. На жд-вокзалах вывозили людей, забивали в вагоны. А там ехать из Луганска до Киева, по моему, 16 часов [...] А на машине вывозить, там уже были блок-посты. Были истории знакомых, слава Богу, моих там не было и моих близких это не коснулось, когда ВСУшники расстреливали людей, забирали машины, потому что нехватка была машин. И это было, и это правда. И когда сейчас что то происходит и это списывают на российскую армию, когда я знаю, как это было тогда [...]» (мовою оригіналу).*

Також ДЕМЧЕНКО В.В. особисто визнала, наголосила на тому, що вона підтримує так звану «воєнну спецоперацію на Україні» та президента російської федерації, Верховного головнокомандувача збройних сил російської федерації Володимира Путіна. У такий спосіб вона публічно виступила на захист, схвалила, допомогла та сприяла рішенням і діям держави-агресора щодо проведення збройної агресії проти України під виглядом так званої «спеціальної воєнної операції»: *«Я поддержка спецоперации военной на Украине и да, я поддерживаю Путина, повторюсь ещё один раз [...]»* (мовою оригіналу).

Окрім цього, ДЕМЧЕНКО В.В. публічно не визнала поширення державного суверенітету України над тимчасово окупованими територіями України, заперечила тимчасову окупацію частини території України, яке виражене через:

- спростування належності Луганська (який на момент мовлення належав до тимчасово окупованої РФ території України) до території України, представлення його як частини російської федерації: *«Я горжусь, что я проживаю в России, что я часть России, что я девушка, которая родилась в Луганске, которая сейчас практически мы уже часть России»;*

- спростування належності українських міст: Маріуполя, Донецька, Мелітополя та інших (які на момент мовлення належали до тимчасово окупованої РФ території України) до території України, представлення їх як частини території Російської федерації, а їхнього населення – як російського народу: *«Второй год я активно помогаю людям-переселенцам, которые вынуждены были оставить свои дома из-за постоянных обстрелов со стороны Украины, за это время я успела побывать и помочь людям и детям из Мариуполя, Донецка, Мелитополя и других уголков нашей страны, где до сих пор страдает и погибает наш народ».*

Таким чином, ДЕМЧЕНКО Валерія Владиславівна, 21.12.1993 року народження, обґрунтовано підозрюється у публічному запереченні громадянином України здійснення збройної агресії проти України, встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України, публічних закликів громадянином України до підтримки рішень та дій держави-агресора, збройних формувань та окупаційної адміністрації держави-агресора, до співпраці з державою-агресором, збройними формуваннями та окупаційною адміністрацією держави-агресора, до невизнання поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані території України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-1 КК України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України, захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно ст. 132 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Зазначені конституційні принципи організації територіального устрою обумовлені формою державного устрою України як унітарної держави, закріпленою ст. 2 Основного Закону держави.

Відповідно до ст. 133 Конституції України, систему адміністративно-територіального устрою України складають: Автономна Республіка Крим, області, райони, міста, райони в містах, селища і села. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил Російської Федерації (далі — ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України - в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти

України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування непередбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу збройних сил Російської Федерації (далі — ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації (далі - ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того, здійснено блокування автошляхів, захоплення

аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, указаними особами у березні — квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких - у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією - здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

У березні-квітні 2014 року у м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія РФ шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

Після окупації 07.04.2014 м. Луганська та всієї території Луганського району представниками збройних формувань РФ фактично узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій території району шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління в усіх сферах життєдіяльності громади селища, фактичної ліквідації приватної власності, свободи слова, пересування та волевиявлення, а також шляхом повсякденного залякування населення, застосування фізичного і психологічного впливу до окремих категорій суспільства та верств населення.

У подальшому, на тимчасово окупованій території Луганської області, всупереч законодавству України, 11.05.2014 проведено незаконний референдум

з питання «Про підтримку акту про державну самостійність Луганської народної республіки», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «луганська народна республіка» (далі - «лнр»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «лнр» представниками РФ з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані підрозділи політичного (так звані «органи державної влади «лнр») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Надалі представниками самопроголошеної «лнр», які контролюються окупаційною адміністрацією російської федерації, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські (т.зв. «органи государственной власти лнр») та силові органи.

У подальшому, 18.05.2014 на тимчасово окупованій території Луганської області представниками т.зв. «лнр» прийнято документ з ознаками нормативності «конституція луганской народной республики». Відповідно до вказаного документу, одним із так званих «органів влади лнр» є «народный совет луганской народной республики — парламент луганской народной республики», котрий є постійно діючим вищим та єдиним законодавчим (представницьким) органом державної влади «луганской народной республики», обирається на п'ять років та складається із 50 депутатів.

До повноважень вказаного «органу», відповідно до так званої «конституции лнр», серед іншого, входять:

- прийняття «конституції луганської народної республіки» та «законів луганської народної республіки», внесення до них змін;
- прийняття постанов «народного совета луганской народной республики» та внесення до них змін;
- встановлення адміністративно-територіального устрою «лнр» та порядку його зміни;
- розгляд питань щодо зміни кордонів «лнр»;
- призначення референдуму «лнр»;
- затвердження угоди про зміну кордонів «луганской народной республики».

Місцем розташування вказаного незаконного органу влади є: Луганська область, м. Луганськ, Ленінський район, пл. Героїв ВВВ, буд. 3.

У результаті вищезазначених подій частина території Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, РФ на території Луганської області так званої «лнр», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській

областях» № 2268-УІІ від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-УІІ від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» №1680-VІІ від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Відповідно до прийнятого 29.03.2019 самопроголошеним «народним советом лнр» «закону лнр об общественной палате луганської народної республіки», вказана «общественная палата» є консультативно-дорадчим органом на яку покладено завдання із забезпечення погодження суспільних інтересів громадських об'єднань, органів «державної» влади та органів місцевого самоврядування для вирішення найбільш важливих питань економіки та соціального розвитку «лнр», захисту прав та свобод громадян шляхом висування та підтримки цивільних ініціатив направлених на реалізацію «конституційних» прав, свобод та інтересів громадян, надання пропозицій голові «лнр» та іншим органам «державної» влади.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, президент Російської Федерації скликав позачергове засідання ради безпеки російської федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення державної думи РФ та заявили про необхідність визнання президентом РФ незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня президент Російської Федерації підписав указ про визнання незалежності так званих Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

При цьому, всупереч наведеним вище нормам президент російської федерації, а також інші представники влади російської федерації, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту Організації Об'єднаних Націй і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), продовжили планування, підготовку та розв'язання агресивної війни проти України.

З цією метою 22 лютого 2022 року президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані державною думою та радою федерації РФ.

У цей же день президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до ради федерації РФ звернення про використання збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року президент Російської Федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, після чого був відданий наказ на вторгнення підрозділів збройних сил Російської Федерації на територію України.

Після того, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу, військовослужбовці збройних сил Російської Федерації шляхом збройної агресії, незаконно вторглися на територію України, перетнувши лінію державного кордону України, розташовану в Автономній Республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та шляхом застосування зброї здійснили напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, а також здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується до теперішнього часу та призводить до тяжких наслідків.

Указані дії супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Російська Федерація вчинила злочин агресії проти України та здійснила тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань РФ, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих міністерству оборони РФ, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам РФ, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, а також за допомогою окупаційної адміністрації РФ, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово

окупованими територіями України, та підконтрольні РФ самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який в подальшому було неодноразово продовжено, і наразі він діє строком до 12 серпня 2024 року.

Реалізуючи злочинний умисел, спрямований на виконання рішення про незаконне приєднання частини території України до Російської Федерації, з метою створення видимості легітимності вказаних дій, а також дотримання вимог Декларації ООН про право народів на самовизначення та інших норм міжнародного права, керівництво Російської Федерації через підконтрольні самопроголошені «органи влади лнр» і т.зв. консультативно-дорадчий орган – «громадську палату лнр», ініціювало процедуру проведення референдуму щодо входження «лнр» до складу РФ як суб'єкта федерації.

Згідно ст. 73 Конституції України, питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 85 Конституції України, призначення всеукраїнського референдуму з питань, визначених статтею 73 Конституції України, належить до повноважень Верховної Ради України.

Абзацом 4 підпункту 4.3 пункту 4 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України від 14 березня 2014 року № 2-рп/2014 визначено: "принципи цілісності і недоторканності території України в межах існуючого кордону, поширення суверенітету України на всю її територію встановлені Конституцією України. Звуження меж існуючого кордону України, виведення будь-якого суб'єкта адміністративно-територіального устрою України з її складу, зміна конституційно закріпленого статусу адміністративно-територіальної одиниці як невід'ємної складової частини України шляхом проведення місцевого референдуму суперечать зазначеним конституційним принципам)"

Згідно ст. 3 Закону України «Про всеукраїнський референдум» від 26.01.2021 № 1135-IX не можуть бути предметом всеукраїнського референдуму питання:

1) що суперечать положенням Конституції України, загально визнаним принципам і нормам міжнародного права, закріпленим насамперед Загальною декларацією прав людини, Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод, протоколами до неї;

3) спрямовані на ліквідацію незалежності України, порушення державного суверенітету, територіальної цілісності України, створення загрози національній безпеці України, розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі;

Відповідно до ч. 1 ст. 19 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» № 389-VIII від 12.05.2015, в умовах воєнного стану забороняється проведення всеукраїнських та місцевих референдумів.

Згідно ч. 1 ст. 20 Закону України «Про всеукраїнський референдум» № 1135-IX від 26.01.2021, у разі введення воєнного чи надзвичайного стану в Україні або окремих її місцевостях призначення (проголошення) та проведення всеукраїнського референдуму забороняється.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі: Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Згідно ст. 43 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі: Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 з фактичним переходом до рук окупанта повноважень легітимної влади він вживає всіх залежних від нього заходів для того, щоб, по можливості, відновити і забезпечити громадський порядок і безпеку, дотримуючись існуючих у країні законів.

У відповідності до п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України від 15.04.2014 (в редакції від 07.05.2022, далі за текстом - Закону № 1207-VII), тимчасово окупована РФ територія України (тимчасово окупована територія) - це частини території України, в межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування РФ встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації РФ.

Згідно п. 6 ч. 1 ст. 1-1 Закону № 1207-VII, окупаційна адміністрація Російської Федерації – сукупність державних органів і структур РФ, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних РФ самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 1 Закону № 1207-VII, тимчасово окупована територія РФ територія України (далі – тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Тимчасова окупація РФ території України, визначених ч. 1 ст. 3 цього Закону, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для РФ жодних територіальних прав.

За державою Україна, територіальними громадами сіл, селищ і міст, розташованих на тимчасово окупованій території, органами державної влади,

органами місцевого самоврядування та іншими суб'єктами публічного права зберігається право власності, інші речові права на майно, в тому числі на нерухоме майно, включаючи земельні ділянки, що знаходяться на тимчасово окупованій території.

Відповідно до наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 75 від 25.04.2022 «Про затвердження Переліку територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні) станом на 23 серпня 2022 року» (в редакції наказу Міністерства від 20.09.2022 № 159), Луганська міська територіальна громада Луганського району Луганської області станом на 20.09.2022 перебувала в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні).

Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 309 від 22.12.2022 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією», до тимчасово окупованих російською федерацією територій України з 07.04.2014 віднесено всю територію Луганського району Луганської області.

Пособництво державі-агресору визначається наступними формами злочину:

1) реалізація рішень держави-агресора, збройних формувань чи окупаційної адміністрації держави-агресора;

2) підтримка рішень або дій держави-агресора, збройних формувань чи окупаційної адміністрації держави-агресора;

3) добровільний збір або підготовка та передача матеріальних ресурсів чи інших активів представникам держави-агресора, її збройним формуванням або окупаційній адміністрації держави-агресора;

4) добровільна передача матеріальних ресурсів чи інших активів представникам держави-агресора, її збройним формуванням або окупаційній адміністрації держави-агресора.

Рішення держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора – політичні заяви, закони, укази, постанови, накази, розпорядження та інші відповідні рішення, що приймаються органами влади РФ, командуванням її збройних формувань, окупаційною адміністрацією.

Дії держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора – будь-які дії вказаних суб'єктів, вчинені повністю чи частково на виконання зазначених рішень.

Підтримка рішень та/або дій – сприяння, надання моральної, матеріальної чи іншої допомоги, вираження солідарності з діями чи рішеннями держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора, висловлення симпатії їм, виступ на захист зазначених рішень чи дій.

З метою легітимізації наслідків агресивної війни проти України, анексії українських територій окупаційна адміністрація, намагаючись змінити конституційно закріплений статус Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей як невід'ємних складових частин України, анонсувала

проведення референдуму з 23 по 27 вересня 2022 року про включення цих територій, у тому числі Луганської області, до складу російської федерації.

Громадянка України ДЕМЧЕНКО В.В., проживаючи в м. Москві РФ, знаючи, що російська федерація веде агресивну війну проти України, будучи прихильницею окупації російською федерацією частини території України та встановлення на окупованих територіях незаконно створених російською федерацією органів влади, усвідомлюючи вчинення дій, спрямованих на шкоду державній безпеці, суверенітету, територіальної цілісності та недоторканості України, умисно, з ідеологічних та політичних мотивів, у невстановлений органом досудового розслідування час, добровільно прийняла рішення співпрацювати з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, шляхом підтримання та реалізації їх дій та рішень держави-агресора та окупаційної адміністрації.

Так, ДЕМЧЕНКО В.В., перебуваючи на території російської федерації, використовуючи створену раніше сторінку у соціальній мережі «Instagram» та обліковий запис з ідентифікатором користувача «iam.lerafrost зі створенням відповідної сторінки за електронною адресою <https://www.instagram.com/iam.lerafrost/>, яку в подальшому тільки особисто використовувала для спілкування з іншими користувачами соціальної мережі «Instagram», залишивши персональний акаунт відкритим для публічного огляду та поширення інформації невизначеному колу осіб, з метою виконання злочинного умислу на вчинення дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво) та окупаційній адміністрації держави-агресора, для завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень держави-агресора, добровільно як журналіст висвітлює повномасштабне вторгнення Збройних сил російської федерації на територію України як так звану «СВО».

Пособництво державі-агресору з боку Демченко В.В. виявилось в підтримці дій та рішень російської федерації в інформаційному просторі, активній участі в інформаційній війні.

Використовуючи канал «ГОВОРИТ ТКАЧЕВА» в месенджері «Telegram» та особисту сторінку в соціальній мережі «Instagram» Демченко В.В., підтримуючи збройну агресію російської федерації проти України, виражаючи програму гібридного тоталітаризму російського керівництва з елементами геноциду, яка стала основою путінського рашизму, одного з різновидів фашизму, про знищення держави Україна, знищення українства, тобто спільноти українців, учасників процесу культурно-національного відродження українського народу, дотримуючись поглядів, що їх знищення можливе лише внаслідок ведення нападницької, загарбницької, агресивної війни, вчинення умисних злочинів проти людяності, з метою деструктивної пропаганди, яка нав'язує людям певні переконання та стереотипи для пошуку чи створення «образу ворога» стала поширювати публікації на особистій сторінці: *«Второй год я активно помогаю людям-переселенцам [...]. Но на протяжении всего времени основным моим направлением была- журналистская деятельность в рамках СВО и не только», «И мне очень приятно, что эта ежедневная,*

кропотливая, активная работа в моем ТГ-канале «ГОВОРИТ ТКАЧЕВА» (мовою оригіналу).

25 грудня 2022 року Демченко В.В. взяла участь в роботі круглого столу в державній думі російської федерації, на якому обговорювались методи інформаційної війни проти України. Тоді ж вона на особистій сторінці в соціальній мережі «Instagram», під іменем користувача «iam.lerafrost», опублікувала наступне: *«Сегодня я была приглашена в качестве журналиста и общественного деятеля на круглый стол в Государственную Думу. Согласно повестке дня мой доклад был о необходимости СВО; о патриотическом воспитании нашего подрастающего поколения; о стратегии и тактике информационной войны и способах победы в ней; о поддержке мобилизованных и их семей и о гуманитарной помощи всем тем, кто оказались в сложной нынешней ситуации. Благодарю за внимание к моим инициативам и совместную плодотворную работу, будем продолжать в том же духе Слава России» (мовою оригіналу).*

Окрім тексту, допис також містить фото, на якому зображена ДЕМЧЕНКО В.В., на фоні стіни із державними прапорами РФ по обидві сторони, на якій розміщений державний герб РФ, під яким написано «ФЕДЕРАЛЬНОЕ СОБРАНИЕ РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ», «ГОСУДАРСТВЕННАЯ ДУМА».

Крім того, ДЕМЧЕНКО В.В., формуючи «символіку війни», покликану мобілізувати маси на героїзоване насильство проти українців, дегуманізацію ворога (українців) шляхом невизнання права на розбудову власної держави, заперечення самодостатності української культури, ототожнення українських військових і громадсько-політичних діячів із «нацистами», легітимізуючи геноцид українців та знищення Української держави, 11.04.2023 почала співпрацювати з російським суспільно-політичним рухом під назвою «Народный Фронт», заснованим президентом РФ Володимиром Путіним. Тоді ж її призначено експертом цього руху в столиці РФ – Москві.

Допис від квітня 2023 опублікований нею на особистій сторінці в соціальній мережі «Instagram» під іменем користувача «iam.lerafrost»: *«Второй год я активно помогаю людям-переселенцам, которые вынуждены были оставить свои дома из-за постоянных обстрелов со стороны Украины, за это время я успела побывать и помочь людям и деткам из Мариуполя, Донецка, Мелитополя и других уголков нашей страны, где до сих пор страдает и погибает наш народ.*

Но на протяжении всего времени основным моим направлением была- журналистская деятельность в рамках СВО и не только.

Любовь к России, помощь нашему народу и поддержка наших ребят на передовой не давало мне остановиться свою работу ни на один день.

И мне очень приятно, что эта ежедневная, кропотливая, активная работа в моем ТГ-канале «ГОВОРИТ ТКАЧЕВА» не осталась незамеченной и со мной связался руководитель пресс-службы «Народного Фронта» по г.Москва –Александр Теймуров (который, как оказалось, читал мой канал). Александр предложил мне приехать для беседы в офис «ОНФ» и уже

при встрече мы обсудили дальнейшую работу и сотрудничество на благо нашей страны, наших людей и нашего президента.

Сегодня официально я начинаю сотрудничество и плодотворную работу с «Народным Фронтом», основателем которого является В.В. Путин, также с сегодняшнего дня я являюсь экспертом «ОНФ» по г.Москва.

Я и наша команда обязательно будем периодически делиться с вами проделанной работой и совместными благими делами. Благодарю за оказанное доверие и даю слово, что сделаю всё зависящее от меня на благо нашей Родины и нашего народа».

Окрім тексту допис також містить фото, на якому зображена ДЕМЧЕНКО В.В., на фоні плакату червоного кольору із написом «НАРОДНЫЙ ФРОНТ».

Підтримуючи рішення держави-агресора щодо проведення збройної агресії проти України під виглядом так званої «спеціальної військової операції» Демченко В.В. в соціальних мережах вказала: *«Я поддержка спецоперации военной на Украине и да, я поддерживаю Путина, повторяю ещё один раз [...]»* (мовою оригіналу).

Таким чином, ДЕМЧЕНКО Валерія Владиславівна, 21.12.1993 року народження, обгрунтовано підозрюється у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво), та окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинених громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ст. 17 Конституції України, захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Згідно ст. 1 Закону України «Про оборону України» від 06.12.1991 № 1932-ХІІ (далі – Закон), збройна агресія - застосування іншою державою або групою держав збройної сили проти України. Збройною агресією проти України вважається вторгнення або напад збройних сил іншої держави або групи держав на територію України, а також окупація або анексія частини території України.

У ст. ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 р. серед іншого визначено, що ознаками агресії є: застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави; застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН. Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії: вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого

вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її; бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави; блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави; напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави; застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди; дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави; засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них. Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 р. про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями № 2131 (XX) від 21.12.1965 р., що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24.10.1970 р., що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16.12.1970 р., що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 р., що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

У відповідності до ч. 2, п. 42 «Інструкції про порядок виконання норм міжнародного гуманітарного права у Збройних Силах України», затвердженої наказом Міністерства оборони України від 23.03.2017 № 164, воєнна окупація - тимчасове зайняття збройними силами сторони, що воює, у збройному конфлікті міжнародного характеру частини або всієї території супротивника на період ведення воєнних дій.

Представники влади Російської Федерації, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї

Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів Збройних сил РФ (далі по тексту - ЗС РФ) на територію України.

Так, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці ЗС Російської Федерації шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти та здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який в подальшому було неодноразово продовжено, і наразі він діє строком до 12 серпня 2024 року.

Згідно ст. 1 Закону, воєнний стан - це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення національної безпеки, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень.

У невстановлений досудовим розслідуванням час, ДЕМЧЕНКО В.В., (у медійному просторі більш відома як «Лера Фрост») у соціальній мережі «Instagram» створила обліковий запис з ідентифікатором користувача «iam.lerafrost» зі створенням відповідної сторінки за електронною адресою <https://www.instagram.com/iam.lerafrost/>, яку в подальшому тільки особисто використовувала для спілкування з іншими користувачами соціальної мережі «Instagram», залишивши персональний акаунт відкритим для публічного огляду та поширення інформації невизначеному колу осіб.

У невстановлений досудовим розслідуванням час, не пізніше 24.02.2022 року, у громадянки України ДЕМЧЕНКО В.В. сформувався упереджене негативно-оціночне, зневажливе уявлення до української влади та держави

Україна, внаслідок чого вона на противагу діям органів державної влади умисно, публічно розпочала виправдовувати збройну агресію Російської Федерації проти України, в т.ч. у засобах масової інформації мережі Інтернет, соціальної мережі «Instagram» та глорифікувати осіб, які здійснюють збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році.

Знаючи, що публікації в засобах масової інформації - соціально-орієнтованих ресурсах мережі Інтернет, як частина суспільно-політичної комунікації сприяють формуванню суспільної думки, ДЕМЧЕНКО В.В., реалізуючи злочинний умисел на виправдання агресії Російської Федерації проти України, свідомо оприлюднює в соціальній мережі «Instagram», під назвою «iam.lerafrost» посилання (<https://www.instagram.com/iam.lerafrost/>), інформаційні повідомлення та відеоматеріали, у змісті яких є висловлювання, що мають ознаки колабораційної діяльності, надання представникам держави-агресора допомоги в проведенні підривної діяльності проти України шляхом виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії російської федерації проти України та глорифікації її учасників.

Реалізуючи злочинний умисел на заперечення збройної агресії російської федерації проти України, розпочатої у 2014 році, яке виражене через заперечення присутності Збройних сил Російської Федерації на території України у 2014 році, замовчування їх участі у бойових діях протягом 2014-2022 років, Демченко В.В. розмістила відео-інтерв'ю, яке було опубліковане 08.11.2022 на хостингу «Youtube» (<https://www.youtube.com/watch?v=RvmNtni0lvw>) під назвою «Лера Фрост – Інтервью для ФАН. Программа: «Без фильтров». СВО, ЛДНР, Майдан, моя история, угрозы», яке містить наступні висловлювання:

«Ч – Вместе с Евромайданом, в том числе у тебя происходили трагические события в Донецке, в Луганске, где у тебя остались родственники, остался дедушка... [...] Он находился в Луганске, что происходило там? Я знаю, что обстреляли твою квартиру, ваше жильё. Ж – Да, да. Вот как раз 14 год. Моя квартира одна из первых влетела. [...] Когда начались там все события, я его просила: «Приедь ко мне, к нам». Мы же не думали, что это будет 8 лет. Ч – Понятно, что там происходило, что там случится. Ж – Мы же не могли предположить, что будут такие страшные времена и так это все затянется, когда свои же украинцы будут своих же людей с востока издеваться столько лет. И он говорил: «Да нет, это в городе, у нас в загороде всё спокойно». Ну и у нас, в дедушки подожгли дом. Ч – Кто поджог? Ж – Ну, кто? Не знаю, кто. Он не видел. Я не знаю. События уже были в тот момент. Понятно, что русских там не было, русских там не было. И в тот момент аэропорт уже был заминирован. ВСУшники заминировали аэропорт. Я не помню, как там уже было, или его подорвали. На жд-вокзалах вывозили людей, забивали в вагоны. А там ехать из Луганска до Киева, по моему, 16 часов [...] А на машине вывозить, там уже были блок-посты. Были истории знакомых знакомых, слава Богу, моих там не было и моих близких это не коснулось, когда ВСУшники расстреливали людей, забирали

машины, потому что нехватка была машин. И это было, и это правда. И когда сейчас что то происходит и это списывают на российскую армию, когда я знаю, как это было тогда [...]».

Такі висловлювання ДЕМЧЕНКО В.В. заперечують збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, що виражається через заперечення присутності Збройних сил Російської Федерації на території України у 2014 році, замовчуванні їх участі у бойових діях протягом 2014-2022 років, представленні цих дій як односторонніх обстрілів, вбивств і терору, здійснюваних Збройними силами України проти власного населення частини Донецької та Луганської областей

Таким чином, ДЕМЧЕНКО Валерія Владиславівна, 21.12.1993 року народження, обгрунтовано підозрюється у виготовленні та поширенні матеріалів, у яких міститься виправдовування, визнання правомірною збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 436-2 КК України.

25 грудня 2022 року ДЕМЧЕНКО В.В. опублікувала на особистій сторінці в соціальній мережі «Instagram» під іменем користувача «iam.lerafrost» наступний допис: *«Сегодня я была приглашена в качестве журналиста и общественного деятеля на круглый стол в Государственную Думу.*

Согласно повестке дня мой доклад был о необходимости СВО; о патриотическом воспитании нашего подрастающего поколения; о стратегии и тактике информационной войны и способах победы в ней; о поддержке мобилизованных и их семей и о гуманитарной помощи всем тем, кто оказались в сложной нынешней ситуации. Благодарю за внимание к моим инициативам и совместную плодотворную работу, будем продолжать в том же духе Слава России».

Окрім тексту, допис також містить фото, на якому зображена ДЕМЧЕНКО В.В. на фоні стіни із державними прапорами рф по обидві сторони, на якій розміщений державний герб рф, під яким написано «ФЕДЕРАЛЬНОЕ СОБРАНИЕ РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ», «ГОСУДАРСТВЕННАЯ ДУМА».

За таких обставин ДЕМЧЕНКО В.В. представила повномасштабне вторгнення Збройних сил Російської Федерації на територію України 24 лютого 2022 року як спеціальну воєнну операцію, тобто як сукупність бойових дій, призначених для вирішення локальних військово-політичних завдань малими силами професійних спеціальних підрозділів, що приховує реальні цілі бойових дій РФ проти України, спотворює їх зміст, масштаби.

Продовжуючи злочинну діяльність, усвідомлюючи суспільну небезпечність своїх дій, ДЕМЧЕНКО В.В., перебуваючи у невстановленому місці, реалізуючи злочинний умисел на звинувачення України в постійних

обстрілах цивільного населення Маріуполя, Донецька, Мелітополя та інших міст, діючи повторно, 11.04.2023 розмістила допис, опублікований на особистій сторінці в соціальній мережі «Instagram» під іменем користувача «iam.lerafrost»: *«Второй год я активно помогаю людям-переселенцам, которые вынуждены были оставить свои дома из-за постоянных обстрелов со стороны Украины, за это время я успела побывать и помочь людям и деткам из Мариуполя, Донецка, Мелитополя и других уголков нашей страны, где до сих пор страдает и погибает наш народ.*

Но на протяжении всего времени основным моим направлением была-журналистская деятельность в рамках СВО и не только.

Любовь к России, помощь нашему народу и поддержка наших ребят на передовой не давало мне остановить свою работу ни на один день.

И мне очень приятно, что эта ежедневная, кропотливая, активная работа в моем ТГ-канале «ГОВОРИТ ТКАЧЕВА» не осталась незамеченной и со мной связался руководитель пресс-службы «Народного Фронта» по г.Москва –Александр Теймуров (который, как оказалось, читал мой канал). Александр предложил мне приехать для беседы в офис «ОНФ» и уже при встрече мы обсудили дальнейшую работу и сотрудничество на благо нашей страны, наших людей и нашего президента.

Сегодня официально я начинаю сотрудничество и плодотворную работу с «Народным Фронтом», основателем которого является В.В. Путин, также с сегодняшнего дня я являюсь экспертом «ОНФ» по г.Москва.

Я и наша команда обязательно будем периодически делиться с вами проделанной работой и совместными благими делами. Благодарю за оказанное доверие и даю слово, что сделаю всё зависящее от меня на благо нашей Родины и нашего народа».

Окрім тексту допис також містить фото, на якому зображена ДЕМЧЕНКО В.В., на фоні плакату червоного кольору із написом «НАРОДНЫЙ ФРОНТ».

У такий спосіб ДЕМЧЕНКО В.В. охарактеризувала Україну як державу, яка сама обстрілює власне цивільне населення. Таке висловлювання обґрунтовує необхідність ведення бойових дій РФ проти України, характеризує їх як вимушені дії, направлені на захист цивільного населення від обстрілів з боку України, що виправдовує збройну агресію Російської Федерації проти України.

Таким чином, ДЕМЧЕНКО Валерія Владиславівна, 21.12.1993 року народження, обґрунтовано підозрюється у виготовленні та поширенні матеріалів, у яких міститься виправдовування, визнання правомірною збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, глорифікація представників окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних Російській Федерації самопроголошених

органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, повторно, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України.

У сукупності ДЕМЧЕНКО В.В. підозрюється у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 111-1, ч. 1 ст. 111-2, ч. 2 ст. 436-2, ч. 3 ст. 436-2 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України
в Івано-Франківській області
полковник юстиції

Богдан ГУЛАЙ

ПОГОДЖЕНО
Прокурор у кримінальному провадженні-
начальник відділу
Івано-Франківської обласної прокуратури

Богдан БУРАК

Підозрюваній Демченко В.В. роз'яснені її права та обов'язки підозрюваної, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення вона підозрюється;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленою про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти неї або у будь-який момент відмовитися відповісти на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою вона володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваній, яка є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрювана зобов'язана:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Також, підозрюваній роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

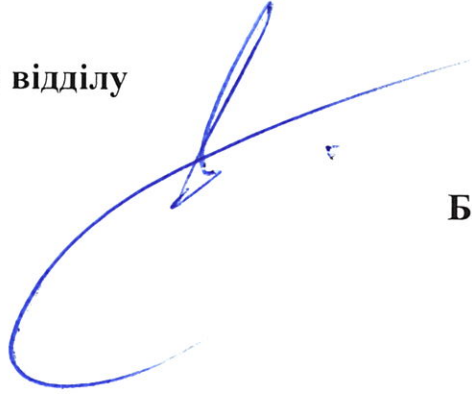
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного мені повідомлені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрювана: _____ Демченко В.В.

«__» год. «__» хв. «__» _____ 2024 року

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України
в Івано-Франківській області
полковник юстиції**

Богдан ГУЛАЙ